

ΜΑΡΙ-ΟΝΤ ΜΙΡΑΪΓ

Ο αδελφός μου
ο Έτσι Απλά

Μετάφραση
Αριάδνη Μοσχονά

ΚΕΔΡΟΣ

Μαρί-Οντ Μιράιγ: *Ο αδελφός μου ο Έτσι Απλά*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Marie-Aude Murail: *Simple*

ISBN 978-960-04-4898-6

Μετάφραση: Αριάδνη Μοσχονά
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 2004, *l'école des loisirs, Paris, France*
Για τη μετάφραση και την έκδοση στα ελληνικά
© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

*Με όλη μου την αγάπη
στην Κριστίν Τιμπλεμόν
και στους μαθητές της, που είναι
«πολύ μικροί για τους μεγάλους,
αρκετά μεγάλοι για τη ζωή».*

Ζακ Ιζλάν, τραγουδοποιός

Κεφάλαιο 1

Όπου ο κύριος Πανπόν σπάει το τηλέφωνο

Ο Κλεμπέρ έριξε ένα λοξό βλέμμα στον αδελφό του. Ο Έτσι Απλά μιμούνταν χαμηλόφωνα τον ήχο που κάνουν οι πόρτες του μετρό: «Πίι... κλαπ».

Ένας άντρας μπήκε στον συρμό και κάθισε δίπλα στον Κλεμπέρ. Κρατούσε από το λουρί ένα λυκόσκυλο. Ο Έτσι Απλά άρχισε να στριφογουρίζει ανήσυχος στο κάθισμά του.

– Έχει σκύλο, είπε.

Το αφεντικό του σκύλου κοίταξε καλά καλά αυτόν που μόλις είχε μιλήσει. Ήταν ένας νεαρός με γουρλωτά ανοιχτόχρωμα μάτια.

– Έχει σκύλο ο κύριος, επανέλαβε ο Έτσι Απλά ολοένα και πιο αναστατωμένος.

– Ναι, ναι, απάντησε ο Κλεμπέρ ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσε να τον επαναφέρει στην τάξη κοιτάζοντάς τον βλοσυρά.

– Νομίζεις πως μπορώ να τον χαϊδέψω; ρώτησε ο Έτσι Απλά πλησιάζοντας το χέρι του προς τον σκύλο.

- Όχι! γρύλισε ο Κλεμπέρ.

Το βλέμμα του άντρα πήγαινε από τον ένα αδελφό στον άλλο, σαν να προσπαθούσε να εκτιμήσει την κατάσταση.

- Εγώ έχω έναν λαγό, είπε ο νεαρός με τα ανοιχτόχρωμα μάτια.

- Μη μιλάς σε ανθρώπους που δεν γνωρίζεις, τον μάλωσε ο Κλεμπέρ.

Έπειτα το πήρε απόφαση και στράφηκε προς τον άντρα με τον σκύλο:

- Συγχωρέστε τον, κύριε, είναι καθυστερημένος.

- Κρε-τί-νος, τον διόρθωσε ο αδελφός του προφέροντας μία μία τις συλλαβές.

Ο άντρας σηκώθηκε και, χωρίς να πει λέξη, τράβηξε τον σκύλο του από το λουρί. Κατέβηκε στον επόμενο σταθμό.

- Μαλάκα, μουρμούρισε ο Κλεμπέρ.

- Ουπς, κακιά λέξη, είπε ο αδελφός του.

Ο Κλεμπέρ αναστέναξε μελαγχολικά και κοίταξε προς το τζάμι. Είδε την αντανάκλαση του προσώπου του, του «ψαγμένου» με τα στρογγυλά γυαλιά με τον λεπτό σκελετό. Γαληνεύοντας ξανά, χώθηκε πιο βαθιά στο κάθισμά του και συμβουλευτήκε το ρολόι του. Ο Έτσι Απλά, που μιμούνταν κάθε του κίνηση, τράβηξε το μανίκι του φούτερ του και κοίταξε με σοβαρό ύφος τον καρπό του:

- Εγώ δεν έχω ρολόι.

- Και ξέρεις πολύ καλά γιατί. Σκατά, φτάσαμε!

- Ουπς, κι άλλη κακιά λέξη.

Ο Κλεμπέρ κατευθύνθηκε προς την έξοδο, αλλά στράφη-

κε ξανά προς τα πίσω προτού κατέβει. Ο Έτσι Απλά, ενώ αρχικά τον ακολουθούσε, είχε σταματήσει.

– Έλα, γρήγορα! φώναξε ο Κλεμπέρ.

– Θέλει να με κόψει!

Ο Κλεμπέρ τον άρπαξε από το μανίκι και τον τράβηξε προς την κυλιόμενη σκάλα. Η αυτόματη πόρτα έκλεισε πίσω τους. *Κλαπ.*

– Δεν με πρόλαβε.

Ο Κλεμπέρ τον ξανάπιασε από το μανίκι και τον τράβηξε προς τη σκάλα.

– Γιατί δεν έχω ρολόι;

– Το έσπασες για να δεις αν υπήρχε μέσα ανθρωπάκι, το θυμάσαι;

– Ναιαιαιαιαι, απάντησε ο Έτσι Απλά μ' ένα περιχαρές χαμόγελο.

– Υπήρχε ανθρωπάκι μέσα;

– Όχι! μούγκρισε ο Έτσι Απλά με την ίδια ικανοποίηση.

Σταμάτησε τόσο απότομα μπροστά στην κυλιόμενη σκάλα, που δύο άνθρωποι που προχωρούσαν πίσω του συγκρούστηκαν με δύναμη. Διαμαρτυρήθηκαν:

– Μα, σας παρακαλώ, προσέχετε λίγο!

Ο Κλεμπέρ τράβηξε πάλι τον αδελφό του από το μανίκι, για να τον αναγκάσει να ανέβει στη σκάλα. Ο Έτσι Απλά συμμορφώθηκε κοιτάζοντας με τρόμο τα πόδια του καθώς τα ανασήκωνε. Έπειτα, καθησυχασμένος, σήκωσε το κεφάλι.

– Είδες; είπε όταν έφτασαν στην κορυφή. Ούτε που φοβήθηκα. Γιατί δεν έχει ανθρωπάκι μέσα;

– «Ανθρωπάκι» λέμε, όχι «αθρωπάκι», του απάντησε απότομα ο Κλεμπέρ, για να ανακόψει τη βροχή από «γιατί» που θα ακολουθούσε.

Άκουσε τον αδελφό του να μουρμουρίζει:

– Αθρωπάκι είναι, αθρωπάκι.

Η επιμονή του Έτσι Απλά ήταν αξιοσημείωτη. Επί πέντε λεπτά επαναλάμβανε σιγανά:

– Αθρωπάκι, αθρωπάκι.

Ο Κλεμπέρ κοίταζε ολόγυρα, καθώς δεν ήταν σίγουρος προς τα πού έπρεπε να πάνε. Βρίσκονταν μόλις δεκαπέντε μέρες στο Παρίσι.

– Είναι μακριά;

– Δεν ξέρω.

Ο Κλεμπέρ ήταν εκνευρισμένος. Δεν αναγνώριζε τη γειτονιά. Ο Έτσι Απλά στάθηκε στη μέση του πεζοδρομίου και σταύρωσε τα χέρια.

– Θέλω να δω τον μπαμπά.

– Ο μπαμπάς δεν είναι εδώ. Είναι στη Μαρν-λα-Βαλέ κι εμείς είμαστε εδώ, στο Πα... στο Πα...;

– Στο πάρκο! συμπλήρωσε ο Έτσι Απλά.

Και άρχισε να γελάει μόνος του με το ωραίο αστέιο του. Ο Κλεμπέρ χαμογέλασε αχνά. Ο Έτσι Απλά είχε νοημοσύνη τρίχρονου, τριαμισιάχρονου τις καλές μέρες.

– Είμαστε στο Παρίσι. Έλα, πάμε, πρέπει να βιαστούμε. Αλλιώς θα νυχτώσει.

– Θα έχει λύκους;

– Ναι.

- Ξέρεις, μπορώ να τους σκοτώσω με το βερόλβερ μου.

Ο Κλεμπέρ συγκρατήθηκε για να μη γελάσει. Συνέχισαν να περπατάνε. Ο Κλεμπέρ αναγνώρισε ξαφνικά τον δρόμο. Αυτός ήταν. Έμειναν στον αριθμό 45 της οδού Καρντινάλ-Λεμουάν.

- Α, όχι, είπε ο Έτσι Απλά μπροστά στην είσοδο.

- Τι έγινε πάλι;

- Δεν θέλω, είναι το σπίτι της γριγιάς.

- Άκουσέ με: είναι η γιαγιά μας, ή μάλλον γιαγιά-θεία μας, η αδελφή της μητέρας τού...

- Είναι άσχημη.

- Εντάξει, δεν είναι και πολύ όμορφη.

- Βρομάει.

Ο Κλεμπέρ πλησίασε το χέρι του στο πληκτρολόγιο* και συνοφρυώθηκε:

- Λοιπόν, είναι 4... 6...

- 4, 6, Β, 12, 1000, 100, αράδιασε αστραπιαία ο Έτσι Απλά.

- Σταμάτα. 4... 6...

- 9, 12, Β, 4, 7, 12..., συνέχισε ο Έτσι Απλά.

Ο Κλεμπέρ κοίταξε το πληκτρολόγιο εντελώς αποσυντονισμένος.

- Πάτα! Πάτα τα κουμπιά! 9, 7, 12...

Ο Έτσι Απλά άρχισε να πατάει τα κουμπιά στην τύχη. Η πόρτα έτριξε και άνοιξε.

* Στο Παρίσι, στις περισσότερες πολυκατοικίες χρειάζεται να πληκτρολογήσεις έναν κωδικό ασφαλείας για να ανοίξει η πόρτα της εισόδου. (Σ.τ.Μ.)

– Νίκησα!

Στην πραγματικότητα, εκείνη την ώρα έβγαине μια παχουλή γυναίκα. Ο Έτσι Απλά την έσπρωξε για να μπει.

– Δεν σπρώχνουμε τον κόσμο! του φώναξε ο Κλεμπέρ. Ζήτα συγγνώμη από την κυρία!

Ο Έτσι Απλά είχε ανέβει ήδη πέντε σκαλιά με δυο δρασκειλιές. Κοίταξε προς τα πίσω και είπε χαρωπά:

– Συγγνώμη, κυρία! Είσαι τόσο χοντρή, που δεν χωράς στην πόρτα!

Και συνέχισε το τρεχαλητό του στη σκάλα. Ο Κλεμπέρ προσπαθούσε να τον φτάσει φωνάζοντας ταυτόχρονα:

– Στον τρίτο πάμε! Στον τρίτο!

Ο Έτσι Απλά ανέβηκε και τους έξι ορόφους της πολυκατοικίας, κατέβηκε τέσσερις κι έπειτα ξανανέβηκε έναν. Εντέλει σταμάτησε στο κεφαλόσκαλο του τρίτου ορόφου, με τη γλώσσα έξω και λαχανιάζοντας σαν σκύλος. Ο Κλεμπέρ ακούμπησε για λίγο στον τοίχο, καταβεβλημένος ξαφνικά από μια τρομερή κούραση.

– Πατάς το κουμπί;

Ο Έτσι Απλά φεβόταν τον ήχο του κουδουνιού. Έκλεισε τ' αυτιά του καθώς ο αδελφός του χτυπούσε το κουδούνι.

– Ναι, αλλά εγώ έχω φάει για βράδυ, είπε η ηλικιωμένη γυναίκα ανοίγοντάς τους. Οι γέροι άνθρωποι τρώνε βραδινό στις έξι και μισή. Μπορεί εσείς οι νέοι να έχετε άλλα ωράρια, αλλά εγώ τρώω τη σουπίτσα μου, και την τρώω στις έξι και...

- Νια νια νια νια νια, τη μμήθηκε ο Έτσι Απλά εντυπωσιασμένος από την γκρινιάρικη χροιά της φωνής της καθώς μιλούσε.

- Τι έπαθε αυτός εδώ; είπε η γιαγιά ανασηκώνοντας το χέρι, λες και πήγαινε να τον χτυπήσει.

- Άφησέ τον, δεν είναι κακός, είπε ο Κλεμπέρ.

- Εγώ, θα τη σκοτώσω εγώ. Έχω το βερόλβερ μου! και ο Έτσι Απλά τράβηξε από την τσέπη του παντελονιού του ένα πλαστικό πιστόλι.

Η ηλικιωμένη γυναίκα έβγαλε μια κραυγή:

- Όπλο! Έχει όπλο!

- Πλαστικό είναι, ψεύτικο, παρενέβη ο Κλεμπέρ.

- Ναι, αλλά μπορεί να σκοτώνει σαν αληθινό. Προσοχή, όταν πω *μπαμ*, θα είσαι πεθαμένη. Προσοχή, κυρία γριγιά... και ο Έτσι Απλά σημάδεψε τη γιαγιά του, που άρχισε να ουρλιάζει τρομαγμένη.

- *Μπαμ!*

Η ηλικιωμένη γυναίκα πήγε βιαστικά προς την κουζίνα. Ο Έτσι Απλά κοίταξε τον αδελφό του με ξαφνιασμένο και ταυτόχρονα περήφανο βλέμμα:

- Φοβάται.

Και μετά, κάπως απογοητευμένος:

- Δεν πέθανε. Εγώ, έχω μαχαίρι εγώ.

- Θα την αποτελειώσεις άλλη φορά.

Αφού κατέβασαν ένα κιλό μακαρόνια οι δυο τους, βρέθηκαν στο μικροσκοπικό δωμάτιο που τους είχε διαθέσει η

γιαγιά. Ο Κλεμπέρ έβγαλε το κινητό του. Ο Έτσι Απλά μιμήθηκε τις κινήσεις του, όπως πάντοτε.

– Έχεις τηφέλωνο εσύ, είπε με λαχτάρα. Εγώ γιατί δεν έχω τηφέλωνο;

– Γιατί είσαι μικρός ακόμα, απάντησε αφηρημένα ο Κλεμπέρ. Λοιπόν, 01... 48...

– 12, 3, Β, 1000, 100.

Ο Κλεμπέρ κάλυψε το πρόσωπό του με το χέρι του. Ο αδελφός του είχε καταφέρει πάλι να τον μπερδέψει. Έτσι κι αλλιώς, ποιος ο λόγος να τηλεφωνήσει στον πατέρα τους; Ο κύριος Μαλουρί είχε να προτείνει μία και μοναδική λύση: το ίδρυμα. Θα του έλεγε να ξαναβάλει τον Έτσι Απλά στο Μαλικρούα.

– Κούκου! ακούστηκε μια παιχνιδιάρικη φωνή.

Ο Έτσι Απλά ήταν καθισμένος οκλαδόν στο κρεβάτι και έκρυβε κάτι πίσω του. Επανέλαβε το «κούκου» με πολλά υποσχόμενο ύφος. Πίσω από την πλάτη του ξεπρόβαλλαν δύο κρεμαστά αυτιά από γκριζωπό ύφασμα. Τα κουνούσε πάνω κάτω.

– Μόνο αυτός μας έλειπε, μουρμούρισε ο Κλεμπέρ.

– Ποιος είναι εδώ; ρώτησε ο Έτσι Απλά.

– Δεν ξέρω, απάντησε ο Κλεμπέρ.

Έπρεπε να παρατείνει κάπως τον διάλογο.

– Το όνομά του ξεκινάει από πι.

– Ένας παπαγάλος;

– Όχι!

– Ένας πυροσβέστης;

- Όχι!

Ο Έτσι Απλά γελούσε πνιχτά.

- Μήπως είναι ο κύριος Πανπόν;

- Ναιαιαιαι! ούρλιαξε ο Έτσι Απλά κραδαίνοντας έναν ταλαιπωρημένο λούτρινο λαγό που τ' αυτιά του τρεμούλιαζαν.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό.

- Εγώ, εγώ, εγώ, ικέτεψε ο Έτσι Απλά. Εγώ να πω «Μάλιστα, παρακαλώ».

Ο Κλεμπέρ σηκώθηκε γρήγορα για να προλάβει τον αδελφό του πριν του αρπάξει το τηλέφωνο.

- Μάλιστα... Μπαμπά;

- Όχι, εγώ. Εγώ να πω «Μάλιστα, μπαμπά».

- Ναι, όλα καλά, είπε ο Κλεμπέρ με ξέγνοιαστο ύφος. Να, εδώ, με τον κύριο Πανπόν. Όλα καλά... Η θεία; Ναι, εντάξει και μ' αυτήν. Όχι ακριβώς, βέβαια.

Ο Κλεμπέρ αποφάσισε να το ξεστομίσει:

- Ο Έτσι Απλά δεν την πολυσυμπαθεί. Θέλει να τη σκοτώσει.

Ο Κλεμπέρ δεν είχε συνειδητοποιήσει τι έλεγε.

- Όχι, βέβαια, όχι στ' αλήθεια! Με το βερόλβερ του... Ναι... Ναι... Το ξέρω, μπαμπά. Εγώ έχω την ευθύνη, εγώ θέλησα να... Ναι.

Σήκωσε το βλέμμα προς το ταβάνι καθώς ο πατέρας του έλεγε ολόκληρο το γνωστό λογύδριο. Ο Έτσι Απλά ήταν βαρύ φορτίο, έκανε τον βίο αβίωτο σε όλους, έπρεπε να ξαναμπει στο ιδρυμα. Την ίδια ώρα ο Έτσι Απλά είχε αδειάσει

μια ολόκληρη τσάντα με Playmobil πάνω στο κρεβάτι και έπαιζε μιλώντας χαμηλόφωνα και με ύφος απορροφημένο. Ήταν βέβαιο όμως ότι με το ένα του αυτί παρακολουθούσε τη συνομιλία.

– Αυτός δεν είναι ήσυχος, είπε για έναν μικρό καουμπόη. Θα πάει στο ίρδυμα.

Ο Έτσι Απλά είχε ένα ύφος χαιρέκακης ικανοποίησης. Το ανθρωπάκι εισέπραξε απειλές, φάπες και μια ένεση. Έπειτα το έβαλε κάτω από το μαξιλάρι του.

– Βοήθεια! Βοήθεια! φώναζε ο μικρός καουμπόης.

Ενώ συζητούσε με τον πατέρα του, ο Κλεμπέρ παρατηρούσε τον αδελφό του που έπαιζε.

– Το ιδανικό θα ήταν να βρούμε ένα σπιτάκι να νοικιάσουμε. Θα είμαστε ανεξάρτητοι... Όχι, μπαμπά, δεν χρειάζεται να «επιβλέπει» κανένας τον Έτσι Απλά. Είκοσι δύο χρόνων είναι.

Ο Έτσι Απλά είχε πάρει το Playmobil κάτω από το μαξιλάρι και το μάλωνε:

– Είσαι κρε-τί-νος. Δεν θέλω να σε ξαναδώ. Θα ανοίξω μια τρύπα. Θα πας μέσα στην τρύπα και μετά θα πεθάνεις και εγώ δεν θα στενοχωρηθώ για σένα. Πού είναι ο κύριος Πανπόν;

Άρχισε να ψάχνει τον λαγό του ανήσυχος. Όταν τον εντόπισε, χαλάρωσε αμέσως:

– Άααα... Να τος. Ο κύριος Πανπόν θα σκοτώσει το ίρδυμα.

Πάνω στο κρεβάτι έγινε κανονική σφαγή. Ο κύριος Παν-

πόν έπεσε ανάμεσα στα Playmobil, άλλα τα πέταγε στον αέρα και άλλα με φόρα στον τοίχο.

- Ο κύριος Πανπόν ξέρει να δέρνει, είπε χαμηλόφωνα ο Έτσι Απλά.

Έπειτα κοίταξε πλαγίως τον αδελφό του, που μιλούσε έντονα στο τηλέφωνο:

- Έτσι κι αλλιώς, έχουμε τα χρήματα από την κληρονομιά της μαμάς. Δεν θα χρειαστεί να πληρώνεις εσύ το ενοίκιο... Ναι, ξέρω τι κάνω.

Ο Κλεμπέρ έκλεισε το κινητό αφού απέσπασε μια αόριστη άδεια από τον πατέρα τους. Έμεινε για λίγο με το βλέμμα θολωμένο, σφίγγοντας το κινητό επάνω του, στο ύψος της καρδιάς. Δεκαεφτά χρονών. Ήταν δεκαεφτά χρονών, μόλις είχε γραφτεί στην τελευταία τάξη του Λυκείου Ανρί IV. Φιλοδοξούσε να τελειώσει τις προπαρασκευαστικές σπουδές και μετά να πάει σε κάποια πανεπιστημιακή σχολή. Και έσερνε πίσω του ένα περίεργο πλάσμα, κάτι σαν τέρας. Τον αδελφό του, τον Έτσι Απλά - που το πραγματικό του όνομα ήταν Μπαρναμπέ -, ο οποίος πίστευε πως οι λούτρινοι λαγοί ήταν ζωντανά πλάσματα.

- Έτσι Απλά;

Ο Μπαρναμπέ σταμάτησε το παιχνίδι και είπε «Αδελφέ μου!» λες και είχε ακούσει τη φωνή του Θεού.

- Άκουσέ με, Έτσι Απλά. Θα ψάξουμε να βρούμε ένα σπίτι για να μείνουμε μαζί. Όμως δεν θα μπορώ να είμαι συνέχεια μαζί σου, γιατί σε δεκαπέντε μέρες θα πρέπει να γυρίσω στο σχολείο.